

DOKOŘÁN

DUBEN
2020
CENA 48,- Kč

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

kdo z nás to ví, kdo z nás to tuší? Kdy to skončí... a kdo ví, co to vůbec je a co všechno to znamená?

Jedno však víme, a já se domnívám, že zcela bezpečně, že to všechno, co nás děsí, to, čím nás to děsí, skončí, a to s konečnou platností. (Byť jistěže ne bez rozličných možností dalších ataků na naše sebevědomí „pánů tvorstva“.) A v tu chvíli se naše životy vrátí k normálu. A co je našim běžným, normálním životem? Vnímání a jeho užívání. Nic nemůže přesáhnout lidskou touhu po poznání, po poznávání. A ty nejlepší odpovědi v tomto odvěkém tázání po smyslu naší existence nám poskytují právě umění.

Již vícekrát jsem poukazoval na události, které se odehrály v Německu po ukončení 2. světové války. Tam po prohrané 2. světové válce ze všeho nejdříve začali rekonstruovat koncertní sály a divadelní budovy, protože věděli, že by se obyvatelé jejich země z její nutné masivní opravy brzy bez kultury duševně otupili natolik, že by jim pak jakékoliv jiné civilizační vymoženosti byly na nic.

Stane se to. Budeme pro vás znovu hrát, znovu se budeme setkávat při kouzelných zážitcích vyplývajících z koexistence nás divadelníků s vámi, diváky. Živě! Máloco po celá tisíciletí lidské existence stojí takhle za to.

Připravujeme vám pro novou sezónu nádherné inscenace a pevně věříme, že se ta naše společná příští sezóna odehraje bez jakýchkoliv problémů.

V té, která právě probíhá, nás zasáhla tzv. „vyšší moc“ a my dnes už víme, že nebudeme mít prostor nazkoušet poslední z našich inscenací, a to sice světovou premiéru díla Robina Schenka, Petra Štěpána a Miroslava Ondry „Devět křížů“. Tento muzikál přesunujeme z logických důvodů do sezóny 2021/2022. Brzy vás budeme informovat o tom, jak vám, našim předplatitelům, budeme vaši „ztrátu“ tohoto titulu kompenzovat.

Doufáme a činíme pro to všechno, co se dá, abychom v okamžiku, kdy to bude možné, uvedli nádherný muzikál „Grand Hotel“, jenž měl při ohlášení výjimečných opatření Bezpečnostní rady ČR jenom pár dnů před premiérou, a stejně tak věříme, že do konce této sezóny vám představíme i výjimečné historické drama Williama Shakespeara „Antonius a Kleopatra“. O náhradních termínech všech představení vás budeme včas informovat.

V současné nešťastné době nezahálíme. Dámy v našich krejčovnách šijí ochranné roušky, které dále k potřebným distribuují Magistrát města Brna. V divadle probíhá technický servis, příprava nových inscenací v rozměrech, které jsou možné, umělci se udržují v kondici tak, aby je spuštění provozu nalezlo stoprocentně připravené atd. atd.

Víme, že v tom nejsme sami. S úžasem sledujeme ty, kteří v „prvních liniích“ stojí proti nákaze a děkujeme všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podílejí na tom, že je naše společnost nadále funkční.

A samozřejmě se neskonale těšíme na nová setkávání s vámi na našich jevištích!

Za všechny kolegy vám pak nyní přeji hlavně pevné zdraví

Stanislav Moša, ředitel MdB

Nedávno vyšla kniha Černobílé pohádky, kterou namluvili herci Jiří Dvořák a Pavla Vítázková. Na nosiči uslyšíte pohádky od 18 autorů, kteří napsali pro ranou péči pohádku na objednávku a bez nároku na honorář.

Audiokniha navazuje na úspěšnou tištěnou knihu, jež vyšla v říjnu loňského roku a již se prodalo 1 250 výtisků. Tato jedinečná sbírka příběhů vznikla na popud Společnosti pro ranou péči, která provází rodiny s dětmi se zrakovým postižením a která letos oslaví 30 let existence. Všecký výtěžek z prodeje bude věnován na podporu klient-ských rodin.

Při bezpečnostním školení zaměstnanců zodpovědně pomáhali i herci. Jonáš Florián...

a Kristýna Daňhelová. To vše pod dohledem Supermana a odborníka na první pomoc.

foto: Třvo Kutachová

Odpolední reprízu muzikálové taškařice Bítlé navštívili i členky volejbalového týmu Šelmy Brno. V divadle je přivítal Stanislav Slovák...

v klubu poměřily síly s Barunkou Remišovou...

a v zákulisí se potkali s dalším vzácným hostem, režisérem Filipem Renčem. Přejme i jim, aby se brzy mohly vrátit před své diváky.

10. března musel ředitel Stanislav Moša v souladu s rozhodnutím Bezpečnostní rady státu odvolat všechna plánovaná představení a na čas uzavřít divadlo divákům.

Ještě před vyhlášením nouzového stavu země jsme stihli uspořádat tiskovou konferenci k chystané premiéře muzikálu Grand Hotel.

Toto setkání s novináři bylo na nějakou dobu poslední pracovní povinností pro naši tiskovou mluvčí Lenku Kovářikovou, která odchází na mateřskou dovolenou, a nejen její kolegyni Heleně Brzobohaté bude chybět.

David Kachlíř se zodpovědně stará jak o svícení všech inscenací, tak i o víno v atriu naší dvorany.

STALO SE...

V těžkých dnech pokračující epidemie naše krejčově pilně pracují...

... od kostýmů si na nějakou dobu odskočily k šití roušek jak pro zaměstnance divadla, tak pro další potřebné.

Ačkoli jsme na nějakou dobu nuceni skrýt své obličejy za potřebné roušky, úsměv a dobrou náladu si snažíme udržet. Snad i vám v tom pomohou Kristian Pekar...

Lucie Bergerová...

Tomáš Smička a Eliška Skálová. Tak nezapomeňme: s úsměvem jde všechno líp!

Petr Štěpán
DVA KAMENY

Kámen o kámen křís
Ta jiskra nese nocí jas
Kameny v rozpacích
A rozpaky jak kámen v nás

Nedovolí víc
Než jen ústa otvírá
A žádná slova z nich
Dřív každé na rtech umírá

Jaký hlas mluví z nás
A jen nám můžou v srdcích znít
Já náhle slyším hlas
Co dal kamenům z řeky pít

Dva kameny o sebe křísly
A společně tu tvoří hráz
Jako řeka v nás

Jako v přesýpacích hodinách
Písku čas se krátí
Řeka kameny, co odplaví
Těžko jednou vrátí

Chtěl bych ti v dlaních svých
Snést vodu ze všech moří
Kde kameny o sebe křísly
Až pod hladinou hoří

Dva kameny o sebe křísly
A společně tu tvoří hráz
Jako řeka v nás

Já a ty v proudu
Nás dva těžko rozdělí
Dva kameny o sebe křísly
Ta řeka je jim akorát

Řekni kolikrát
Já a ty láskou
Hojíme srdce bolavý

Verše Petra Štěpána, jedné z klíčových osobností hereckého souboru MdB, diváci dobře znají – zní z našich jevišť v inscenacích Sněhurka a sedm trpaslíků, Mendel aneb Vzpoura hrášků, Brněnské kolo, Osmýčky... Ty, které jste právě dočetli, pak zazní jako ústřední milostný duet v muzikálu Devět křížů, který Petr napsal společně s libretistou Miroslavem Ondrou a skladatelem Robinem Schenkem.

-jš-

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Dopravní podnik města Brna a.s.

Lázně Slatnice

A.D. 1526

INŽENÝRSKÉ, DOPRAVNÍ A POZEHNÍ STAVBY

AUTOCONT

Ivana VAŇKOVÁ A Petr GAZDÍK

JÁ MLUVÍM TAKY, JENOM MÁM TY ODPOVĚDI KRATŠÍ

Petr Gazdík Acoustic Band

Začnu propagačním okénkem – Petře, v Babicích, kde s Ivankou žijete, měl v únoru svůj první velký koncert Petr Gazdík Acoustic Band. Kde se tahle kapela vzala, jaká je a jaké s ní máš plány?

PG: Mám kamaráda Tomáše Zedka, který je neuvěřitelný, protože je svým způsobem geniální klavírista, ale bojí se, že kdyby se tím živil, tak ho hraní na piano přestane bavit, takže místo toho řídí trolejbus. Známe se dobrých dvacet let a celou tu dobu si říkáme, jestli nezaložíme kapelu, řekli jsme si to mnohokrát, ale tím to vždy skončilo. Naposled jsme spolu měli recitál v Adamově – zase ty samé písně – a mně najednou bylo stydno, že nemáme nic nového.

Tak jsem si vymyslel, jak se dneska s oblíbou říká, „projekt“. A vlastně velmi náhodně jsem si našel několik angloamerických písní, které jsem přeložil, v tuhle chvíli je jich asi čtrnáct. Je to úplně jiný žánr, pro mě nový svět, ale moc nás to baví.

Teď jsme se zrovna bavili s Duškem Vitázkem, který se dal na sólovou dráhu a píše si písně, z určitého uměleckého přetlaku a potřeby říkat konečně něco jen sám za sebe. To já mám spíš chuť si pořádně zazpívat. Chtěli bychom samozřejmě

i koncertovat, ale je to především pro naši randu a radost... zatím. ☺

Teď úplně odjinud – kde se učíte texty?

IV: Po zahajovací zkoušce jsme dostali pár dnů studijního volna na učení textu. Zvládla jsem se naučit asi třetinu scénáře a teď vždy, když odvedu ráno Josifka do školy, snažím se mezi osmou a desátou v šatně, než začne zkouška. Někdy u toho usnu. A pak si to taky říkáme s Petrem doma.

PG: Vždy jsem říkal, že potřebuju nejdřív znát situaci, vědět přesně, co po mně režisér chce, a pak jsem teprve schopen se text naučit, i když opravdu rychle. Nyní při zkoušení Antonia, se musím přiznat, že jsem sám sebe přichytil při tom, že to byla částečná výmluva. Totiž, s finišem tohoto zkoušení potřebuju jako režisér zahájit zkoušení *Devíti křížů* na Hudební scéně. Musel jsem tedy sám v sobě nastavit jiný modus práce, abych se mohl v pravou chvíli lehce „rozdvoujit“. Naučil jsem se tedy značnou část textu dopředu. A ptáš-li se kde, tak na svém oblíbeném místě, kde vzniká i řada jiných věcí (vždyť víš...) – v čajovně, kam pravidelně chodím. (*Název podniku neprozradíme, aby se tam Petr nadále mohl v klidu učit texty – pozn. aut.*) A musím říct, že to teď budu

Čarodějky z Eastwicku,
režie: Stanislav Moša

všem kolegům doporučovat. (úsměv) Ona totiž jistota v textu přináší opravdu větší klid zkoušce i herci samotnému.

Tos mi nahrál na další otázku – jak to je, když hraješ ve svých režiiích a jako správný režisér se musíš věnovat všem jiným hercům a sobě až nakonec?

PG: No, tam funguje to, o čem jsem mluvil dřív – proto říkám, že ta výmluva byla jen částečná. Když jako režisér vím, co chci, a znám všechny situace, stačí mi opravdu třeba jenom víkend k naučení textu, pak jedna generálka a většinou si troufnu hrát. Teď se zdá, že se tyto dva způsoby hezky propojily. Možná taky proto, že jsem si předem věci představoval tak, jak je následně Standa vyložil. Nevím, třeba to bylo jen výjimečné a příště už mi to tak nepůjde... (úsměv)

Dá se říct, že v tomhle chápání je tvoje vlastní režijní zkušenost výhodou?

PG: V něčem možná, ale je to velmi dvousečné. Jako „hrající režisér“ spíš cítím mnohem větší zodpovědnost, protože tiše vzpomínám na všechny případy, kdy jsem jako režisér kolegům domlouval, ať už se ten text opravdu naučí. A říkám si, že musím dostát jako herec tomu, co jako režisér sám po hercích chci, protože jinak by to

bylo ode mě jen mlácení prázdné slámy. Pořád tady mluvím jenom já, že?

IV: Já mluvím taky, jenom mám ty odpovědi kratší. (smích)

Když jsem se díval do divadelních análů, zjistil jsem, že jste spolu poprvé hráli v inscenaci Smutek sluší Elektře, je to pravda?

IV: Ano. Sourozence. I když možná předtím jsem zaskakovala ve Světě plném andělů.

PG: Ale první pár byl opravdu Smutek. I když i tam to vzniklo náhodou.

IV: Pavlínka Ptáčková onemocněla a já do toho rychle naskočila.

A za těch osmnáct let od Smutku – vzpomínáte obzvlášť na některé vaše jevištní partnerství?

IV: Určitě na Čarodějky z Eastwicku, tam jsme partnerili hodně a bylo to i období počátku našeho vztahu. Ale jinak jsme toho zase tak moc spolu nehráli...

PG: Hráli jsme spolu Jekylla a Hydeu, to bylo fajn.

IV: To bylo moc fajn, to máš pravdu.

Tak to vypadá, že váš největší společný prostor je teď v Antoniově a Kleopatře.

IV: To určitě. Aspoň mentálně. Celé Kleopatřino počínání, všechny myšlenky, tužby a stesky patří Antoniově.

Jekyll a Hyde,
režie: Petr Gazdík

PG: Tak on ten prostor vlastně zas tak velký není, my máme čtyři společné výstupy, víc jsme bez sebe než spolu. Ale já vždycky říkám, a tady se to potvrzuje, že aby se dva měli rádi, tak se nemusí pořád držet za ruku, ale musí se mít v srdci. A já i když jako Antonius ujezu do Říma, tak mám Kleopatru pořád v srdci. A když ne v srdci, tak v nějakém jiném orgánu... ☺

IV: Já ho mám v srdci celou dobu.

Když jsme u těch velkých vášní – vzpomenu si třeba na váš vztah v Jekyllovi a Hydeovi, na jedné straně silné sexuální napětí a na druhé velké brutalita, a nedá mi to nezeptat se: je v takhle vypjatých polohách výhoda nebo nevýhoda, když svého hereckého partnera důvěrně znáte?

PG: Výhoda je to v první fázi, odpadne taková ta nejistota, že nevíš, jak se té kolegyně dotknout, co jí je a není nepříjemné, ale pak už je to skoro jedno. Vlastně dokud nepřijmeš to, že jsi na jevišti s Kleopatrou, ne s Ivankou, tak se na tu práci ani nemůžeš pořádně soustředit.

IV: Souhlasím s tím, že je to výhoda při tom prvotním oťukávání. Já jsem hodně stydlivá, obzvlášť když mám partnerit s nějakým klukem ve vášnivém vztahu, tak se stydím. A zároveň člověk nechce předstírat lásku nějakými vněj-

šími prostředky, že ano. A v tom to je pro mě opravdu s Petrem jednodušší, protože když teď máme hrát tu velkou lásku, tak vím, že to nebudu muset hrát a předstírat a trápit se tím, jestli je to uvěřitelné. A to samo o sobě člověka osvozuje.

A co se toho studu týče – je to s lety lepší?

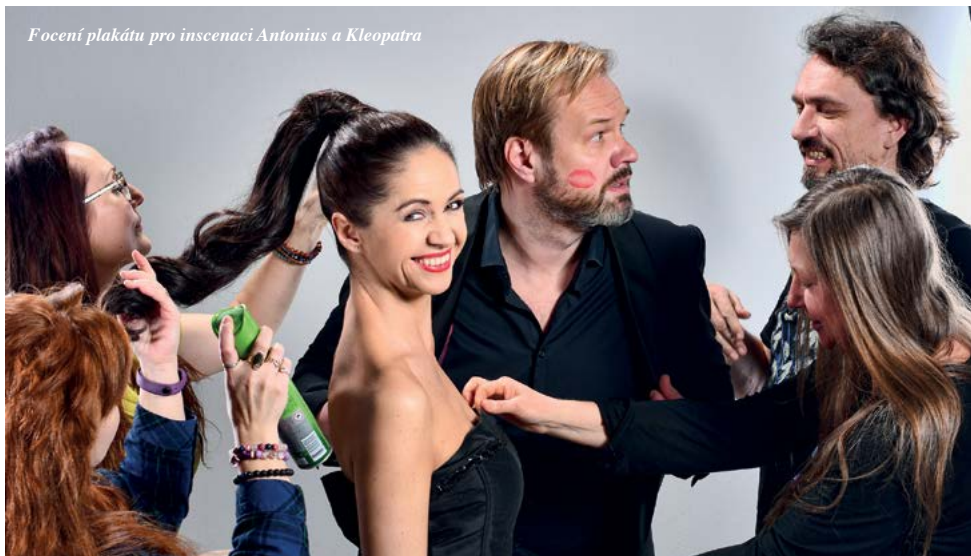
IV: Ne. Je to rozhodně horší. (úsměv) Nechci nějak rozebírat téma stárnutí, ale my holky se prostě víc a víc pozorujeme. Takže občas přemýšlím o tom, jestli tu novou vrásku kolega vidí. (úsměv)

PG: Jako mladý kluk jsem hrál hodně milovníků a milostných scén a myslím, že z té doby mám – když to řeknu ošklivě – jistě herecké nástroje. Že mi prostě nedělá problém na jevišti někoho obejmout, přitáhnout k sobě, chytit... A když jsem teď po dlouhé době zkoušel Nine, kde bylo žen kolem mě dost, tak jsem měl pocit, že je to vlastně pořád stejné. A nezáleží tak na tom, jestli jde o Ivanku, nebo jinou kolegyni. (k Ivance) Chápeš, jak to myslím?

IV: Chápu. A chápeš, jak to myslím já?

PG: Chápu.

Tak to je krásna. Zkusím obměnit předchozí otázku, protože poslední léta se s Petrem víc než jako herečka s hercem setkáváš jako herečka

s režisérem – v čem má vaše vzájemná blízkost výhody a nevýhody tady?

IV: V první řadě mu absolutně důvěřuju. I když se často vztekám, protože – jako každý – nepřijímám kritiku snadno, protože jsem – jako každý – přesvědčená, že dělám věci nejlíp jak umím a leckdy si neumím představit, jak lze z té postavy vydolovat všechno to, co po mě chce. Ale protože mu – abych se vrátila na začátek – absolutně důvěřuju, nikdy se nebojím, že by mě vedl špatným směrem. Takže upřímně pocítuju jenom výhody.

PG: Ivanka to říká moc hezky, ale má to se mnou těžké. A jistá nevýhoda je pro ni opravdu v tom, že ji dobře znám a mám ji prostě nakoukanou. A každá nepravda, každý krok navíc, každý úsměšek z kategorie „šuplíček“ mě dost rozčiluje. A i když jsem v zásadě klidný kluk, při práci se dovedu hodně rozvášnit a začít být nepřijemný. A když jsem se takhle rozjel, přidám další svou špatnou vlastnost – když něco funguje bezvadně, tak mlčím a říkám jenom věci kritické – připomínky. Pořád mám pocit, že na chválení není čas, že tím můžeme ztratit tah a soustředění. A že jak je to bezva, si můžeme říkat po premiéře.

IV: Je pravda, že když něco desetkrát zahraješ špatně, po jedenácté to vyjde a Gazďa nic neřekne, tak si myslíš, že je to pořád špatně.

PG: Ale už mi to pár lidí řeklo a já se snažím zlepšit. ☺

Jaké byly vaše první dojmy z obsazení do Antonia a Kleopatry? Petře, pro tebe je to velká činoherní role v cizí režii snad první od Tomáše Becketa, a to je deset let – cítíš ostych nebo ne-dejbože nervozitu?

PG: Je to od Becketa první, to je pravda. A trochu jsem si říkal, že by nervozita a ostych mohly nastat, ale opravdu mi asi pomohla ta příprava, dala mi klid.

IV: Já se přiznám k trapné věci – tu hru jsem opravdu neznala. Ale když jsem si ji přečetla, tak jsem byla nadšená. Je to nádherná role, dramatická i komická, je široká v tom, co všechno nabízí. Kdyby se to tak povedlo zahrát, bylo by to fajn. A ta Kleopatřina náládovost, to rozpětí emocí, které v ní je, to je něco, co v životě běžně nepoužívám a taky si v tom na zkouškách zatím úplně nevěřím, ačkoli v šatně mezi tou osmou a desátou jsem výborná. (smích) Ale doufám, že se to poddá.

PG: Je to úplný protiúkol! Naprostý protiklad toho, co je Ivanka v normálním životě. Ale na druhou stranu nikdo neví, co kdo máme v hloubi duše ukryté.

IV: A je to možná Standovým vedením, ale troufnu si říct, že na zkouškách občas sama sebe překvapím.

*Text: Jan Šotkovský,
foto: Tino Kratochvíl*

František Šterbák

HUDBU MÁM RÁD NA FYZICKÉ ÚROVNI

František Šterbák vystudoval klavír, skladbu a dirigování na Státní konzervatoři Praha, poté pokračoval na HAMU a čtyři roky studoval skladbu. Začínal jako korepetitor v Hudebním divadle Karlín a k taktovce se dostal v Les Misérables v produkci GoJa na pražském Výstavišti. Následovala Miss Saigon a pak přišla nabídka z Městského divadla Brno dirigovat brněnské Bídnyky. Od té doby s naším divadlem spolupracuje pravidelně nejen jako dirigent, ale také jako hudební aranžér. V útulné hospůdce „Škoda lásky“ na pražské Zbraslavi jsme si povídali o muzice, o skládání, o nově státní hymně a mnohém dalším.

Tradiční otázka na začátek. Františku, jak ses dostal k hudbě?

Úplně konvenčně. Nejdřív hudebka, kam mně zapsala maminka, pak paní učitelka, která ve mě podporovala... řekněme umělecké chiméry, a pak takový obecný faktor, že se člověk o svém povolání rozhoduje v době, když je největší tele a má to v hlavě nejmiň srovnané. Kombinace těchto věcí způsobila, že jsem se dal na umění. Samo-

zřejmě jsem o něčem snil, něco jsem si představoval a nějak to potom dopadlo.

V rodině jste měli nějakého profi muzikanta?

Ne ne ne. Já jsem černá ovce. Máme určitou hudební rodinu, ale hudba nikdy nebyla nějak profesionálně provozována. Já jsem se při nápadu, že půjdu na konzervatoř, taky neseťkal s nějakým velkým ohlasem. Musel jsem to delší dobu prosazovat. Otec potom seznal, že když si to přeju, tak je lepší, abych tam šel.

Takže sis to vybojoval.

Člověče, když o tom tak přemýšlím, jak jsem bojoval, tak vlastně nevim. Bojoval jsem tím, že jsem prostě chtěl. Nevyhrožoval jsem, že vyskočím z okna, nelehal jsem na koleje.

Dirigování ses začal věnovat hned od začátku?

Začínal jsem jako klavírista. Ale od dětství jsem psal, tak jsem věděl, že se budu v budoucnu ucházet o studium skladby, což se taky stalo. A protože jsem také od dětství tíhnul dost k orchestrální hudbě, tak to dirigování bylo takové logické vyústění. Taky jsem chtěl psát orchestrální věci, což se mi ne úplně podařilo. Nakonec jsem napsal víc komořiny, než orchestrálních skladeb.

Na zahajovací zkoušce muzikálu Grand Hotel s režisérem Stanislavem Slovákem

A čím to je? Neměl jsi dostatečné vnitřní puzení?

Když jde člověk psát orchestrální skladbu, téměř vždy do toho jde s tím, že se bude jednat o nějakým způsobem reprezentativní dílo. Já jsem byl strašlivě sebekritický. Je jedna z nezralostí mládeže, že člověk myslí, že svojí první skladbou spasí svět. A když je k sobě dostatečně upřímný, tak samozřejmě vidí, jestli to tak je, nebo ne. A když to tak není, tak se trápí, a to má za následek, že vlastně nemůže psát. Ale není to jenom tím. Já jsem se už během svého studia začal dostávat do rozporu s estetickým směřováním soudobé vážné hudby. Čím víc jsem se s tímto prostředím seznamoval, tím víc jsem se s ním dostával do konfliktu. Někaké modernistické věci jsem napsal, ale pravdou je, že jsem k těmhle věcem byl vždycky ponoukaný silnými impulzy zvenku, které neměly vždy umělecky čistou povahu.

Měl jsem to štěstí, že jsem vyrůstal s lidmi, kteří skýтали zajímavé možnosti. Třeba hornista Radek Baborák, dlouholetý sólista berlínské filharmonie, jeden z nejlepších hornistů na světě, to byl můj spolužák. Ten si u mě objednal skladbu a následně s ní vyhrál soutěž v Mnichově. Zároveň této skladbě získal jistou popularitu mezi inter-

prety, takže po letech jsem se dozvěděl, že noty k této mé skladbě shánějí hornisté až v Austrálii. Jiná věc ale je, jestli taková skladba je výrazem tvoje vnitřní potřeby něco sdělovat, jestli bys takovou věc napsal třeba i do šuplíku, jen proto, že k tomu máš vnitřní puzení, jak jsi říkal.

Cítíš tedy, že máš štěstí na lidi kolem sebe?

Určitým způsobem ano, i když ne vždy v tom smyslu, jak se tato fráze často používá. Mezi mé nejbližší přátele patří například enfant terrible soudobé vážné hudby hudební skladatel Miloš Bok, kterého čtenáři mohou znát například díky hudbě k filmu *Anděl Páně I*, ale bohužel také díky kampani, která provázela jeho nové aranžmá státní hymny pro Český olympijský výbor. Ten mě fantastickým způsobem formoval. I můj zájem o orchestrální hudbu se hodně rozvinul v jeho společnosti. Pro establishment z oblasti vážné hudby jsem však tímto přátelstvím stigmatizován.

Věnuješ se i nadále současné vážné hudbě? Komponuješ?

Nevěnuji. Odešel jsem předčasně z AMU v roce 2001. Nejdřív jsem měl takové období, kdy jsem k tomu vůbec nemohl sednout, pak jsem měl ještě záchvěvy, kdy jsem se snažil něco dělat, říkal

jsem si, „život běží, nebude se opakovat, dělej něco!“, ale v poslední době je to tak, že nemám vůbec žádnou motivaci psát něco vlastního. Já mám takovou ne moc dobrou vlastnost, že pokouji cíle vždy jenom jednou. A když něco pokouším, tak mě to přestává zajímat. Takže nevím, jestli se mi to neděje i s tím psaním.

S divadlem to tak nemáš?

K divadlu se stále vracím v takových vlnách. Je to práce a já jsem rád za příležitosti. Co bych jinak dělal? Seděl doma a čekal, až umřu. Něco dělat musím. Měl jsem takové období, v roce 2004 nebo 2005 jsem odcházel z Karlína, končil jsem v GoJa a nechtěl jsem už mít s divadlem nic společného. Měl jsem pocit, že mi divadlo krade život. Chtěl jsem být se svojí rodinou, chtěl jsem mít pravidelnou pracovní dobu, chtěl jsem být doma a mít klid. A ne ty neustálé stresy. No tak jsem byl doma, měl jsem školu, ale za pár let přišly existenciální otázky, problémy, život nikam nesměřoval, možnosti žádné, tak jsem byl rád, když přišla nabídka z MdB, zaskok v *Bídnicích*. A nyní se z hlediska pracovního vytížení nacházím zase v podobné fázi jako před rokem 2004. Mě to moc baví, ale zkrátka mám vždycky o jednu pracovní povinnost víc, než bych měl.

Když jsme u toho divadla, ty teď společně s Emou Mikeškovou, kterou jsem zpovídal minule, zkoušíš muzikál Grand Hotel v režii Stana Slováka. Jak bys nalákal čtenáře, diváky na muziku Grand Hotelu?

Je to hudba, co evokuje velkou muzikálovou éru, kdy se to ještě dělalo ve velkém stylu. Z hlediska příběhu je to krásné existenciální dílo, střet starého a nového světa. Po první světové válce skončil starý svět a lidé tohoto zaniklého světa se ocitli v nové realitě takřka jako sirotci. Pro jiné nová doba znamenala příležitost, naději. Osudy všech těchto lidí se střetávají na půdě Hotelu Grand Berlin a my sledujeme jejich neobyčejné „obyčejné životy“ plné různých paradoxů.

Jakou muziku máš rád?

Všechno, ale ze všeho jenom něco. Mám doce-la blízko k jazzu, v mládí jsem byl rocker, a do toho jsem studoval klavír jako klasik, takže jsem tak nějak prošel kdečím. Ale abych to vysvětlil. Když jsem byl mlád, fascinovalo mě třeba jedno album Elektrick Bandu Chicka Corey. Byl jsem tím albem nadšen a samozřejmě jsem se pokoušel vyhledat jejich další tvorbu, ale to už nebylo

ono. Jen ta jedna deska. A tak je to se vším. S klasikou i popem.

Jaká popová muzika tě teda zrovna baví?

Třeba Dirty Loops. Znáš to? Taková švédská elektronicko-disco-funková záležitost. Mladí kluci a strašně dobře hrajou. Před 25 lety bych nikdy neuvěřil, že se mi tohle bude někdy líbit.

A věnuješ se stále své kariéře klavíristy?

Hraju jen v rámci zaměstnání. Ve volném čase, pokud ho výjimečně mám, se zabývám úplně jinými věcmi, vracím se po letech ke svým zálibám, které jsem kdysi opustil.

A to je?

Například matika.

Jako že si sedneš a počítáš?

Snažím se doplnit si mezery ve vzdělání. To, co mi uteklo během studia na konzervatoři, se snažím doučit. Asi jsem začal chápat, že nezadržitelně stárnu. Člověk se brání tím, že začne rychle dělat něco, aby si dokázal, že ještě starý není. Že třeba ještě může studovat, kdyby chtěl. Ale hlavně, potřebuju nějakou protiváhu k příliš jednostrannému uměleckému životu.

A že zrovna matematika...

Já jsem nikdy nebyl humanitně zaměřený. Ani hudbu jsem nevnímal v tomhle smyslu. Já mám rád hudbu takřka na fyzické úrovni, jako rozkoš. Ne jako humanitní hrdost na jakési evropské dědictví. To mi nic neříká.

Máš čas ještě na nějaké záliby a koníčky?

Výpočetní technika, programování. Ačkoli nejsem sportovec, rád chodím. Jsem rád venku. Miluju moře.

Sedíme v hospůdce „Škoda lásky“. Máš nějaký vztah k dechovce, ke Kmochovi, Vejvodovi...?

Jaromír Vejvoda (autor nejslavnější polky „Škoda lásky“, pozn. red.) byl dědeček mé manželky. Ale to nijak nedefinuje můj vztah k dechovce. Zvláštní vztah k ní nemám. Myslím si, že na to člověk musí mít svůj věk, aby ji měl rád. On je v tom obsažen určitý sentiment stárnutí a k tomu člověk dospěje, když stárne a už to zažívá. Pak dechovka zpívá o jeho realitě a potom to začíná mít rád. Pro mladé lidi to asi není.

Mockrát děkuji za rozhovor.

Text: Miroslav Ondra,
foto: Tino Kratochvíl

Sagitta®

Výhradní dodavatel oční optiky pro MDB

Chloé

PŘÍPRAVY GRAND HOTELU

Mohlo by se zdát, že v době nouzového stavu nemají herci co na práci. Opak je pravdou! Přečtěte si ukázkou toho, jak si společně opakují text na Facebooku, aby premiéra muzikálu Grand Hotel mohla proběhnout v nejbližším možném termínu. Režisér Stanislav Slovák navíc s Davidem Kachlípem připravují light design nové inscenace, a tak zde nabízíme malou obrazovou a textovou ochutnávku toho, na co se můžete těšit.

Stano Slovák: Přátelé! Napadla mě taková hra! Může se přidat kdokoliv! Pojďme si, vždycky po jedné větě zopakovat celý text *Grand Hotelu!* Ale pozor, z paměti!!! To je podmínka! Může to být jen věta (napsaná, zazpívaná, nahraná na video), anebo herecká akce. 😊

Začínám! Tma v sále... Něco něco něco... Taxi pro prince Obolenského!

Filip Fifo Biro: Aaaa... Aaaa...aaaa

Michaela Mrkosová: Aaaa... Aaaa...aaaa v pianu, páč začíná zpívat doktor.

Lucie Bergerová: Teď by se měl přidat s nějakým textem písně Lukáš nebo Lukáš... např.:... „Mámi-vé, líbivé...“

Stano Slovák: Tady by bylo hezké si to celé napsat... Lukáš Janota? Lukáš Vlček?

Lukáš Janota: (neodpovídá)

Lukáš Vlček: (neodpovídá)

Lucie Bergerová: To já si netroufnu, protože tam jsou oproti našemu textu, který přichází velmi záhy, drobné odlišnosti... takové to – stejně, ale úplně jinak. 😊

Stano Slovák: Tak tak... Mezitím tančí pár.

Lenka Bartolšicová: Už su na řadě??? Už možu na jeviště???

Stano Slovák: Ještě nééé!!! 😊

Lenka Bartolšicová: Dobře, takže aaaa.... aaaa.... aaaa trpělivě čekám...

Stano Slovák: Nikam nespěcháme.

Emma Mikešková: ...Taxi pro prince Obolenského! /pokládám první korunu, hraje tympán/ Taxi pro prince Obolenského!!! /tutti celý orchestr/

Stano Slovák: Dobře ty, ale proč zase od začátku? 😊😊😊 Něco se pokazilo?

Emma Mikešková: Vraceli jsme přece Opening Part 1–5, abychom fixovali přestavby... 😊

Stano Slovák: Tam žádné nejsou!!! Tam jezdí jen opona nahoru a čtyřka dolů. 😊

Emma Mikešková: ...hmm, alespoň jsem to zkusila 😊 – popravdě, jen jsem si chtěla trochu zadirigovat a také přiložit ruku ke hře. 😊

...atd. Tato konverzace stále ještě probíhá. Momentálně jsou na konci první poloviny a všichni se těší, až svou domácí přípravu zúročí před diváky.

*Naši milí diváci, přátelé,
všichni si přejeme, abychom co nejdřív
ten celosvětový koronavirový kolaps překonali.
Jak vidíme v přímém přenosu, není nám lidem
dáno rozhodovat o všem v našich životech.
Ale lidská víra – ta opravdová, silná
a neotřesitelná, je skutečně mocná...
Ať nás víra v lepší dny neopouští!
Těším se na setkání s vámi v našem divadle!
Vaše Zdena Herfortová*

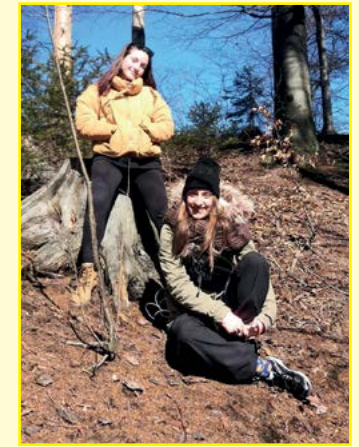

*Děláním
všechny smut-
ky zahání
Jan Brožek
a Jakub Liška*

Veselo je i u Hudců

*Z domácí karantény zdraví i celá rodina Jichova!
Všem přejeme, aby si na této
výjimečné situaci našli aspoň něco
pozitivního... Ne ovšem test na Covid-19.*

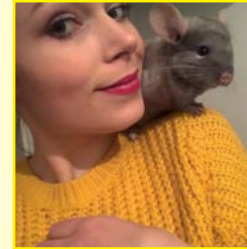
*V karanténě
se postupně
zvětšujeme.
Katarína Mikulová*

*Vzhledem k tomu, že
táta David svítí
a chystá vše na premču,
která zajisté brzy bude,
a Hanča je někde
zalezlá, tak zdravíme
jen s Kubíkem... My se
nedáme a společně
Koronu porazíme!
Kuba už se do toho
pustil po svém.
Tereza Kachlířová*

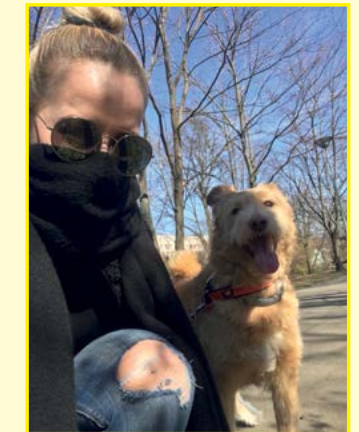
*Eliška Skálová si užívá přítomnosti
své zvířecí kamarádky Sněhurky*

*Třídíme knihy a hračky
v dětském pokoji. Jsme zdraví
a těšíme se do práce a školky,
Matějovi*

*Naši milí diváci,
zdravíme vás
z našeho domova,
kde právě probíhá
intenzivní
kuchařský kurz.
Doufáme, že se zase
brzo potkáme
v našem divadle,
Andrea Zelová*

*Nucené volno nám všem nalajnovalo věnovat se čin-
ností, na které běžně nemáme moc času. Dneska
jsem upekla a před sebou mám knihy, které čekají na
přečtení. Jen doufám, že to všechno nestihnou a že se
brzy vrátíme do procesu. Moc bych vám to všem přála.
Buďte zdraví a nepodléhejte depresím a smutným oka-
mžikům. Věřím, že všechno dobře dopadne a brzy se
sejdeme. Vy v hledišti a my na jevišti.
Monika Světicová*

*I když jsme doma, alespoň
dvakrát denně musím vyběhnout
s naším psem Stympíkem ven kvůli venčení! A tak
si to děláme bezpečný – a pěkný!
Dagmar Křížová*

VÝMĚNA TISKOVEK

Většinou si to nepřipouštíme a nechceme to slyšet, ale – každý člověk je nahraditelný. A víte co? V některých případech je to dobře!

Na začátku září 2019 jsem dostala nádherný předsvatební dar – jsem dostala krásnou. Takže kromě výběru šatů a výzdoby a písní k obřadu mi v hlavě neustále pinkaly a narážely do sebe myšlenky typu: Jak to všechno bude? Co a jak moc se změní? Co můžu? Co nesmím? A hlavně – co divadlo???

Jakmile mi doktorka oznámila termín porodu, hned při odchodu z ordinace jsem vytáhla mobil a začala listovat na webu MdB... Začátek května, hm, bezva, tak to nestihnou premiéru *Devítí křížů*. Ani festival Dokořán. A pravděpodobně nezvládnou ani premiéru na Biskupáku, ach jo! A pak už to šlo ráz na ráz: Zvládnou pracovat až do porodu? A dokážu mít aspoň malý úvazek na mateřské, abych mohla být s divadlem pořád v kontaktu? A kdo to vlastně po mně převezme??

Na hledání odpovědi pro poslední otázku jsem naštěstí nebyla sama. Po oznámení té mé radostné zprávy panu řediteli a nejbližším kolegyním a kolegům jsme zahájili interní relaci: *Městské divadlo Brno pátrá*. Nadhazovala se jména,

dohledávaly profesní i osobní informace o navrhovaných jedincích, sháněly se reference, to vše občas podbarvené vyčítavým pohledem kolegů: No tos nám to teda zavařila!, a hlavně doprovázené tichým, leč zoufalým hláskem v mé hlavě: Já vlastně ale nechci nikam jít, nechci předávat SVOU práci a SVOJE soubory a šanony někomu jinému! A co když to ten dotyčný nebude dělat dobře? Co pak?

Brzy se ale z relace *MdB pátrá* stalo *Na stopě* a pak na sklonku podzimu mě najednou čekala *Snídaně s „novou“*, okořeněná nelibostným *AZ-kvizem*. Od začátku pátrání jsme se všichni klopnili k myšlence, že nejlepší by bylo najít někoho, kdo naše divadlo zná, kdo k nám chodívá, orientuje se v inscenacích i hercích a sdílí podobné nadšení pro naši práci. Někdo, komu nebude vadit práce o víkendech a po večerech, kdo bude pružný a nebude se hroutit při náhlých změnách, kdo bude laskavý, ale zároveň asertivní, kdo bude ovládat český jazyk a gramatiku i o půlnoci na večírku v klubu. Popelčin stříviček byl jasně definován, teď ho jen zkusit nasadit, abychom zjistili, jestli sedí, jestli jsme vybrali tu správnou tiskovou Popelku.

Od ledna tedy započala fáze *Holky v akci*. Den za dnem se potvrzovalo, že volba byla více než skvělá a že stříviček padne dokonale. Pětaadvaceti letou Kačku prostředí a atmosféra divadla vždycky fascinovaly. Vystudovala na Masarykově univerzitě překladatelství, takže češtinu a psaný projev ovládá, jak když bičem mrská. A i když jen brigádně, v Městském pracuje už od svých 18 let. Začínala jako uvaděčka a v hledištní službě časem vystřídala pozici šatnářky, „slečny stolečkové“ i informátorky. Nikdy to však nebrala jako „nějakou“ brigádu či práci, a když už, tak snad jediné jako práci snů... Určitým potvrzením správnosti naší volby pro mě byly také našťavané, či spíš smutné kolegyně uvaděčky, kterým jsme ukradli jejich Kačenkou. (Holky, ještě jednou promiňte! Ale slibuju, že se u nás v kanclu bude mít dobře!) Díky do sebe začaly zapadávat.

V průběhu tří zkušebních měsíců jsem začala Kačku zasvěcovat do tajů života tiskové mluvčí MdB. Zpočátku pozvolna a lakonicky, říkala jsem si, že ji nejdřív naučím a předám ty úkoly, které jsou mé nejméně oblíbené. S hrůzou jsem ale zjistila, že je mám ráda všechny a nechci jí předat nic, ani jeden jediný! Ale pracovitá a peč-

livá Kačka, lačná po informacích, se naštěstí nedala, a tak jsem se pomalu a postupně srovnávala s myšlenkou, že jsem skutečně nahraditelná. A světe div se, se zvětšujícím se břichem a zvyšující se únavou jsem se nakonec ještě ráda vzdávala jednotlivých úkolů, termínů, kontaktů a tabulek, až se na konci března přerodily *Holky v akci* do konečné fáze – *Výměna tiskovek*.

Odchod na mateřskou jsem si sice představovala jinak (bujaré rozloučení, nějaké ty jednohubky a dort, asi i trochu těch slziček – přece jen jsem teď docela emotivní a budou mi všichni chybět), nicméně člověk miní a koronavirus mění... Takže aspoň takto: **Milé kolegyně, drazí kolegové, mé milované MdB, děkuju Vám za vše a slibuju, že hned jak to půjde, jsem zase zpět! ☺ A nebojte, s Kačkou budete v dobrých rukách! Věřím, že si obě dvě svoji novou funkci užijeme. A mně už teď nezbyvá než se připravovat na *Sama doma*. ☺**

Text: Lenka Kovářiková,
foto: Tino Kratochvíl

BISKUPSKÝ DVŮR 2020

Městské divadlo Brno – SNIP & CO, reklamní společnost, s.r.o.
– Moravské zemské muzeum uvádějí

O STATEČNÉM KOVÁŘI

5. – 12. 6. 2020

4. – 6. 7. 2020

ROMEO A JULIE

14. – 17. 6. 2020

ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE

19. – 22. 6. 2020

NOC NA KARLŠTEJNĚ

24. – 26. 6. 2020

28. 6. 2020

TŘI MUŠKETÝŘI

30. 6. – 2. 7. 2020

LAKOMEC

8. – 10. 7. 2020

Prožijte poutavé příběhy, oděné do hudebního hávu, v jednom z nejromantičtějších zákoutí v centru Brna pod hvězdným nebem!

Představení probíhají v Biskupském dvoře ve vnitřním areálu Moravského zemského muzea v Brně, vstup je ze Zelného trhu.

Hraje se vždy od 20.30 hodin ve venkovních prostorách a za každého počasí.

VSTUPENKY V PŘEDPRODEJI OD 17. ÚNORA 2020.

předprodej vstupenek +420 533 316 360,

predprodej@mdb.cz

René Levinský:

DOTKNI SE VESMÍRU A POKRAČUJ

komedie o cestě z vrcholu až na samé dno a pak zas dál

Biochemik Bohumil Plánovský odhalí podstatu evoluce! Kontroverzní objev, kolem něhož se celý příběh točí, je zdrojem humoru a současně nutí k zamyšlení, kde leží etické hranice vědeckého výzkumu. Brzy bude tento diváky i kritiky oceňovaný převratný objev na našem jevišti učiněn naposledy, proto nad koupí vstupenek na tuto konverzační komedii rozhodně neváhejte!

Režie: Hana Burešová

Hrají: Petr Štěpán, Alena Antalová, Svetlana Janotová, Igor Ondříček a další.

Sting, Lorne Campbell, John Logan, Brian Yorkey:

POSLEDNÍ LOĎ

muzikálový hit

Poslední loď je muzikál, který se vám zavrtá pod kůži. Aby taky ne, když autorem hudby i písňových textů je světově známý hudebník Sting, v jehož stylu se mísí jazzové i rockové prvky za dozvuků irských balad. Silně emotivní hudba skvěle dokresluje všechny linie příběhu – bezútesnou sociální situaci dělníků v místní loděnici i romantický příběh Gideona Fletchera, který se po letech vrací do rodného města, aby získal naspěť svou lásku z mládí.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Kristian Pekar nebo Dušan Vitáček, Lucie Bergerová nebo Radka Coufalová, Dagmar Křížová nebo Viktória Matušová, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář, Zdena Herfortová nebo Jana Musilová a další.

Zdeněk Merta, Stanislav Moša:

RÁJ

fantasy muzikál

Zcela nový český muzikál z pera brněnských autorů vás přenesení do blízké budoucnosti plné robotů a mimozemských civilizací, které následkem tajemné katastrofy zcela převzaly vládu nad naší zemí. Muzikál kromě napětí nabídne také nádherný hudební zážitek, protože právě hudba se má v budoucnu stát jediným dorozumivacím prostředkem mezi lidmi a bytostmi z vesmíru.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Lukáš Janota nebo Kristian Pekar, Kristýna Daňhelová nebo Viktória Matušová, Ladislav Kolář nebo Stanislav Slovák, Zora Jandová nebo Ivana Vaňková a další.

John Du Prez, Eric Idle:

MONTY PYTHON'S SPAMALOT

bláznivá muzikálová komedie podle Monty Pythonů

Připravte své bránice na pořádnou nálož britského absurdního humoru, který si nepokrytě dělá legraci skutečně ze všeho a ze všech! Můžete se těšit na legendu o bájném hradu Camelot, udatných rytířích kulatého stolu a neohroženém králi Artušovi, ovšem tak, jak ji rozhodně neznáte. V této zřeštěné muzikálové komedii totiž žádný nápad není dost bláznivý!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Petr Štěpán nebo Lukáš Vlček, Jan Brožek nebo Ondřej Haláček, Hana Holišová nebo Andrea Zelová, Ondřej Studénka nebo Dušan Vitáček a další.

Vážení diváci, nejsme v současné chvíli schopni uvést zde program na následující dva měsíce tak, jak jste zvyklí.

Jakmile se situace vyjasní, začneme hrát na obou našich scénách, abychom vám mohli nabídnout vše, co jsem již slíbili, i další tituly, na které se těšíte. Věříme, že co nejdříve uvidíte i dvě nové inscenace, z nichž si zde můžete prohlédnout fotografie ze zkoušek.

William Shakespeare:
ANTONIUS A KLEOPATRA
milostná tragédie

Láska dvou velikánů antických dějin, římského vojevůdce Marca Antonia a egyptské královny Kleopatry, se stává rozbuškou války a celé říše jsou obětovány pro jejich milostnou vášeň. Shakespeare věděl, že vláda a moc jsou neslučitelné s lidskými slabostmi, ale jako člověk stranil milencům, kteří na konci života chtějí raději milovat než dobývat a vládnout. Ve hře tak dochází ke střetu nefesti a ctnosti, touhy a povinnosti či povznášející lásky a politického pragmatismu.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Gazdík, Ivana Vaňková, Michal Isteník, Jakub Uličník a další.

Luther Davis, Robert Wright, George Forrest, Maury Yeston, Vicki Baumová:
GRAND HOTEL

elegantně excentrický muzikál

Během jednoho vikendy roku 1928 jsme v luxusním berlínském Grand Hotelu svědky pohnutých osudů několika hotelových hostů a zaměstnanců. Setkáváme se s velmi rozdílnými postavami, jejichž životy dávají dohromady mozaiku příběhu vyprávějícího o velkých snech, vášních, láskách, zklamáních, bolestech i smrti. To vše je doplněno skvostnými retro melodiemi, vtahujícími do prostředí Berlína 20. let.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Lukáš Janota nebo Lukáš Vlček, Kristýna Daňhelová nebo Marta Matějová, Kristian Pekar nebo Aleš Slanina, Lucie Bergerová nebo Markéta Sedláčková a další.

**Eduard Bass, Stanislav Slovák,
Jan Šotkovský, Petr Štěpán, Jiří Leviček:**
KLAPZUBOVA JEDENÁCTKA

fotbalová pohádka

Stateční chlapi z malé vesnice, kteří se nezaleknou nástrah velkého světa, si již získali srdce nespočtu fanoušků, a to zdaleka nejen těch fotbalových. Svižná hudební komedie pro celou rodinu o cílevědomém chalupníkovi z Dolních Bukviček, který fotbalový mančaft složený ze svých synů dovede až na světový vrchol, předává v rytmu swingu nevtíravé poselství o houževnatosti, soudržnosti, kamarádství a smyslu pro fair play.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Zdeněk Junák, Viktor Skála, Alena Antalová, Kristian Pekar, Ondřej Studénka, Jonáš Florián, Marco Salvadori, Jakub Uličník a další.

John Milton, Dodo Gombár:
ZTRACENÝ RÁJ (zpráva o člověku)

jevištní báseň o prvotním hříchu člověka

Nahlédněte na starozákonní příběh novými očima. Odhalte společně s Adamem a Evou, Satanem a Bohem kořeny lidského zla a naleznete odpovědi na věčné otázky, které jsou i dnes (nebo možná právě dnes) hluboce aktuální. Zkrátka, objevte znovu svůj ztracený ráj! Při tomto hledání vás bude doprovázet božský Zdeněk Junák a ďábelský Petr Štěpán!

Režie: Dodo Gombár

Hrají: Petr Štěpán, Zdeněk Junák, Jan Brožek, Barbora Goldmannová a další.

Kateřina Tučková, Dodo Gombár:
ŽITKOVSKÉ BOHYŇE (krev je krev)

drama o ženách, které bohovaly

Strhující příběh podle knižní senzace brněnské autorky Kateřiny Tučkové pojednává o osudu tajemných žen jednoho rodu, které byly nadané nejružnějšími nadpřirozenými schopnostmi, což jim vždy přinášelo mnohé strasti. Představení plné dramatických zvratů, zápletek a proplétání časových rovin a dějových linií vás pohltí silou svého příběhu i hereckými výkony.

Režie: Dodo Gombár

Hrají: Svetlana Janotová, Radka Coufalová, Ivana Vaňková, Zdena Herfortová, Erika Kubálková, Vojtěch Blahuta a další.

Daniel Große Boymann, Thomas Kahry:
VRABČÁK A ANDĚL

Edith a Marlene

Název inscenace v sobě ukrývá dvě velká jména světového šoubizny-su. První si svět podmanila svým zpěvem, dojemným životním příběhem a nenápadným zjevem, druhá okouzlovala svou krásou, elegancí a uhrančivým pohledem. Nechte se dojmout silným příběhem o přátelství a vzájemné lásce dvou na první pohled zcela odlišných žen, doplněným legendárními písněmi obou protagonistek, které nikdy nezestárnou a publikum je bude navždy milovat.

Režie: Stanislav Moša, Igor Ondříček

Hrají: Hana Holišová nebo Markéta Sedláčková, Katarína Mikulová nebo Ivana Vaňková, Eliška Skálová nebo Andrea Zelová, Barbora Remišová, Robert Jicha a Alan Novotný.

Igor a Silvie MARŠÁLKOVÍ

Igor Maršálek se svojí ženou Silvii jsou dalším divadelním párem, které pojí netradiční povolání. Igor pracuje jako inspicient a Silvii byste mohli vidět (kdybyste viděli pod jeviště), jak hraje každý večer v orchestru na violu. A bylo to právě divadlo, které je nakonec svedlo dohromady. Ale o tom trochu později. Igor začínal jako tanečník. Nejdřív tančil v Národním divadle a již ve svých 27 letech se rozhodl ukončit profesionální kariéru a odešel z divadla do soukromé sféry. Ale zjistil, že mu divadelní zákulisí a vše, co k divadlu patří, vlastně chybí. Vrátil se tedy do operetního souboru. Igorovi už bylo třicet a sám se divil, že ještě nemá žádné zdravotní problémy a stále mu to tančí. Jak sám přiznává, mladý kolektiv tanečnicků dává člověku trochu zapomenout na své roky, ale postupem času přece jen začal řešit, kam svůj život posune. A protože už jednou z divadla odešel, věděl, že mu bude divadelní svět chybět. Zašel tedy za ředitelem divadla a zeptal se ho, jestli má hledat práci jinde, nebo se v divadle najde práce pro něj. A divadlo tehdy skutečně hledalo nového inspicienta na Hudební scéně. Máte představu, jak důležitá osoba inspicient vlastně je? V průběhu večerního představení je to asi nejdůležitější člověk v divadle. On je zodpovědný za bezproblémový chod večera. Musí vědět, jestli má všechny herce k dispozici. Jestli jsou na místě všichni důležití lidé. Má na starosti oponu, ovládá spoustu techniky na jevišti... Prostě milión maličkostí je na bedrech jednoho člověka. Proto má vedení divadla vždy jednodušší pozici, když může ze svého kolektivu vybrat člověka, kterému svěří takovouto zodpovědnost. Je to velká výhoda, protože samozřejmě herec či tanečník zná důvěrně zákulisí, své kolegy a jeho zaučování je o to snazší. Igor netušil, do čeho vlastně jde. Přiznává, že herci a tanečníci jsou vlastně šťastní lidé, protože mají prostě jen to „svoje“. Odtančí ten svůj kousek, odehrají svůj výstup a dál už se nestará. Zatímco inspicient je jako v oku uragánu. Prý když si občas ještě zaskočí na jeviště, je to pro něj úžasný balzám a odpočívá. A s úsměvem sleduje svého kolegu inspicienta, protože na rozdíl od ostatních ví, jak těžké to právě má. Když jsem se ho posléze zeptala, jaký byl pro něj přechod z jeviště do zákulisí, přiznává, že mu spíše odlehlo. Byť si užíval tak dlouhá léta jeviště, paradoxně je spíše nesmělý a nerad se ukazuje. Vlastně se mu ule-

Silvie Maršáková je součástí smyčcové sekce našeho orchestru

vilu a byl rád, že se může trochu „schovat“ za své kolegy.

Již v Národním divadle Brno, v době, kdy Igor ještě tančil v operetním souboru, působila příjemná blondýnka Silvie ve stejném divadle, ale svět orchestru není tak úzce spjat se světem tanečnicků, herců a zpěváků (když nepočítáme pauzy v kantýně). Takhle kolem sebe našlapovali pár let, až nakonec došlo k přechodu zpěvohry pod křídla MdB. Svoji společnou cestu pak zahájili manželé Maršálové před čtrnácti lety právě po přechodu operety do našeho divadla a tak trochu na dohazovanou. Jejich společný kamarád věděl, že oba mají stejného koníčka – velmi rádi navštěvují posilovny a věnují se kultuře těla. Silvie se přiznala, že po Igorovi už pokukovala, ale nenašla odvalu. Takže když se jejich osudy nakonec setkaly, bylo vše velmi rychlé a přirozené. Po předchozích zkušenostech z manželství, které oba měli s protějšky pracujícími mimo divadlo, si nyní uvědomují onu vý-

Igor Maršálek v inscenaci Sněhurka a sedm trpaslíků, režie: Stanislav Slovák

hodu práce v jednom prostředí. Nemusí vysvětlovat specifika pracovního režimu, který je pro lidi pohybující se v klasickém pracovním prostředí lehce nestandardní. Dopolední zkoušky, odpolední volno a večer znovu do práce. Člověk má rozkouskovaný den a večer pak tráví znovu v práci. Zároveň se přiznávají, že tato výhoda je zase nevýhodou při synchronizaci divadelního rytmu rodičů s normálním světem školy. Jejich desetiletý Max tak tráví večery s babičkou, o jarních prázdninách na horách si může jen nechat zdát. Ale zase má rodiče, kteří mají skoro celé dva měsíce prázdnin, a tehdy si jich dosyta užije. Tyto výhody převažují nad nevýhodami. Jsou rádi, že se mohou v průběhu dne setkat, aktuálně upravovat denní harmonogram podle zkoušek a jiných nahodilostí, kterých je v divadle stále mnoho. Oba se shodují, že tento divadelní rytmus je pro ně osvobozující, protože předchozí vztahy nakonec dopadaly tak, že se se svými protějšky jen mýjeli.

Když jsem se ptala Silvie, jak hodně je svět orchestru oddělen od toho světa nad nimi, přiznává, že v minulosti to byl velký rozdíl. Ten se ale v současné době stírá, neboť orchestr je z anonymity orchestřiště často vyzdvížen na jeviště a muzikanti se stále častěji stávají součástí scénografie. Vždyť jak skvělý moment zažije divák, když dá Rockový Pánbůh pokyn a v zadní části jeviště se odhalí náš velký orchestr. Nebo když si diváci užijí skvělý příběh a světoznámé písně švédské skupiny ABBA v muzikálu *Mamma Mia!* a na konci pak s úžasem sledují děkovačku s celým orchestrem a zpěváky v námořnických tričkách. Silvie si to pochvaluje a líbí se jí, že i tento fakt způsobuje zmenšování propasti světa muzikantů a herců a tanečnicků. Ostatně manželství Igora a Silvie Maršálových je toho jasným důkazem!

*Text: Helena Brzobohatá,
foto: Tino Kratochvíl*

Prostor bývalého kina Metropol na Lidické ulici č. p. 16 prošel v roce 1953 adaptací kina na divadlo podle plánů architekta Bohdana Laciny pro potřeby Státního divadla. O pět let později se rekonstrukce dočkalo i hlediště a vstupní hala podle návrhu Miloše Tomka.

Rok 1965 přinesl pro brněnské divadelníky řadu změn. Pod Divadlo bratří Mrštíků bylo přičleněno Divadlo Julia Fučíka, dokončení se dočkalo Janáčkovovo divadlo, a tak se soubory přesouvaly na nové scény. Divadlo bratří Mrštíků od 1. srpna 1965 opustilo dosavadní místo v Domě u Jakuba a přestěhovalo se do budovy na Lidické ulici. Kromě průběžných drobných údržeb prošly v roce 1985 opravou zkušebny a provozní pro-

story, šest měsíců v roce 1989 trvala rekonstrukce nového technického jevištního a elektroinstalačního zařízení a interiérového vybavení. V 90. letech přišel popud k opravě nevyhovujícího topného systému. Vypracovaný architektonický návrh Miroslava Meleny nezůstal jen u oprav, ale ovlivnil i podobu interiérů divadelního sálu, foyer a správních částí. Budova se tak mezi lety 1993–1995 dočkala rozsáhlé celkové rekonstrukce a nabyla podoby, v jaké ji známe dnes. Činoherní scéna je pro publikum přístupná z Lidické ulice dvěma prosklenými hlavními vchody, z nichž levý kryje půlkruhová markýza.

Prostor vestibulu architekt rozdělil na přízemní a patrovou část. Vzájemnou průchodnost zajišťuje centrální schodiště z matné oceli, které nese oválný středový pilíř zabudovaný v bazénku s tekoucí vodou. Tyto prostory opticky zvětšuje zrcadlový obklad.

Hlediště kryje kruhový vrchlik s lištami osazenými bodovými světly. Dřevěné obložení obvodových stěn dodává sálu jednotný charakter. Strmě stoupající hlediště pojme kapacitu 340 diváků.

Jeviště vybavené točnou nabízí prostorové možnosti o šířce a hloubce 10 krát 10 metrů. Činoherní scéna viděná z ptačí perspektivy vrcholí v hranolové provazištní věži.

*Text: MiMa,
foto: Miloš Chmelař,
jeř Kratochvíl*

Když máš lásku zamčenou v Německu a rozhodneš se karanténu trávit s rodiči na Slovensku... Nabízím zahradnické služby všeho druhu!!! Barbora Remišová

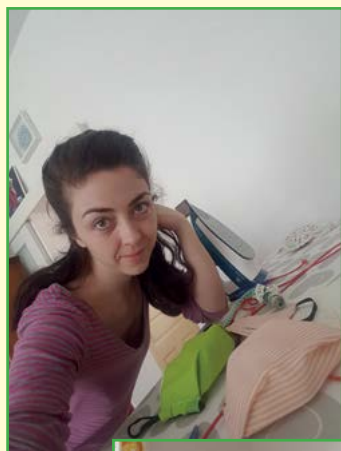
Autorská dvojice nového muzikálu Devět křížů Petr Štěpán a Miroslav Ondra hledají inspiraci v každé době

Takže je tu čas na očistu, Eva Morávková

Na výletě daleko od lidí. Zdar a sílu přeji Libor Matouš a Kateřina Marie Fialová

Zdravím z Beskyd. A pak že herci neumí dělat rukama! Markéta Pešková

A já se bavím šitím roušek. Nemám stroj, tak ručně. Marta Matějová

Žádná karanténa nezlomí Tina a Peňu Kratochvilovy

Všem čtenářům přejeme, ať zvládnou tento zvláštní stav ve zdraví a v pohodě. P.S.: Doma si nasad' třeba králičí uši, ale ven si vem roušku! Janotovi

U Vitázků hlásím hrubé porušení karantény a svévolné opouštění domečku!

Eva Jedličková při domácích pracích stylově v kostýmu

Démonický pohled za rouškou patří Aleši Slaninovi

Ochranné pomůcky používají i Gábinka a Karolinka Čtveráčkovy

„Ahoj, prosím tě, mám na tebe takovou prosbu. Víš, jak se jede na ten zájezd a musí tam jet ten a ten herec – tak bychom potřebovali, abys za něj zaskočil v tom a tom představení. Jo, žes to neviděl? To se neboj, máš na to ještě spoustu času a těch stránek na naučení není tolik. K tomu několik písniček a je to. Jo? A taky tam máš jeden sólový taneční výstup a pár chorošek k tomu, takže si tě píšu a díky.“

I tak může vypadat jedna z nočních můr našich herců. Nabídka na záskok. Tedy, ono to může jako nabídka znít, ale většinou už je rozhodnuto, že když herec takový telefonát obdrží, je vše požehnané vedením. Má pak dvě řešení – buď předstírat náhlý záchvat kašle či střevní potíže, anebo, což bývá častější varianta, herec na vše kývne a jde se na to.

Ideálním začátkem je zhlédnutí záznamu představení, ve kterém je záskok plánován. Zde zjistí, že všechny příchody, odchody a přestavby probíhají ve tmě a ze svých výstupů tedy už vidí jen finální část. „Na to se pak zeptám,“ proběhne mu hlavou. Takže ho pak rodina vidí stát uprostřed obývacího a s větou „jako že jsem přišel“ začíná kopírovat situaci na jevišti. Se scénářem v ruce,

samozejmě. „To se pak naučím,“ utěšuje se. Když už pak tedy tak nějak zná narežirované pohyby, vrhne se na text. A to stále. A všude. V divadle se mu pak většinou kolegové začnou vyhýbat, protože si permanentně přehrává situace z představení, a když kolem něj někdo prochází, slyší náš záskokář za sebou jen takový povzdech – „a jóóó, on má ten záskok“ – a kolegové místo pozdravu jen jemně ukloní hlavu do strany, nasadí výraz upřímné lítosti a několikrát hlavou pokývají.

Když už pak má pocit, že skoro vše umí a zná alespoň do míry „jakž takž“, přichází na řadu sraz s kolegou, za kterého zaskakuje. Ten má většinou na srdci jen několik technických poznámek a dvě věty: „Nic to není“ a „To dáš, vždyť jsi šikovnej“.

Celé by to samozřejmě nešlo bez záskokové zkoušky. Tam tak nějak zjistí, že to, co se naučil, vlastně zapomněl, projde si dvěma a vícero záchvaty pláče a bojuje dál.

Než začne představení, nejlépe. A to tak, že od rána. Žáha ho pálí jako čert, protože už loká čtvrtou termosku kávy a s větou „Jsem úplně v pohodě“, kterou utěšuje celý ansámbl, si neustále přemílá v hlavě text. Poslední půlhodina je většinou ve znamení nadměrného stresu a pocení a kolegové se mu vyhýbají, jako by na sobě měl cedulku se znakem radioaktivity.

„Ono to nějak dopadne,“ říká si většinou, když vstupuje poprvé na jeviště. Když zapomene text, divák to nepozná, protože ho kolegové podrží. Splete-li písničku, orchestr zvolní, protože ho dirigent podrží. A když zapomene tančit, tanečníci mění narychlo choreografie, protože i ti ho podrží. Všichni s ním totiž soucítí a pomáhají mu, jak jen je to v jejich silách.

Jakmile představení skončí, utíká i zapřísažený abstinent do nejbližší nálevny a dožaduje se panáka. Toho rychle vypije, vztyčí hlavu a hrdě se nosí po celém divadle – no co, vždyť přece zachránil celé představení, ne?

Text: Luboš Goby,
kresba: Jaroslav Milfajt

PŘEDPLATNÉ PRO PĚKNÉ PODVEČERY

Vážení divadelní příznivci,

v minulém čísle jsme vás seznámili se souhrnným přehledem titulů nového Sezónního abonmá pro sezónu 2020/2021. Tím však naše nabídka nekončí! Druhým tipem předplatného, které je pro vás připraveno, je Předplatné pro pěkné podvečery, se začátky představení vždy v 18.00. Čekají na vás v něm dva muzikálové a dva činoherní tituly, jež patří k těm nejvyhledávanějším a nejoblíbenějším. Pro divadelní sezónu 2020/2021 jsou pro vás vybrány tyto úžasné inscenace:

**Benny Andersson,
Björn Ulvæus, Catherine Johnson**

MAMMA MIA! legendární muzikál

Málokterý muzikálový titul způsobil doslova celosvětový poprask tak jako muzikál *Mamma Mia!*, který je plný nesmrtelných hitů švédské skupiny ABBA. Patří do skupiny tzv. jukebox muzikálů, kdy se pro již existující písně vymyslí nový, originální příběh, do něhož se povětšinou známé hity zasadí. Autorce scénáře Catherine Johnsonové se tento postup vyvedl znamenitě. Zkušená britská dramatička dokázala napsat zábavný strhující příběh, jehož jsou známé písně nedílnou a přirozenou součástí. Muzikál měl premiéru již v roce 1999, od té doby se hrál doslova po celém světě a dočkal se i slavné filmové adaptace, ve které zazářila Meryl Streepová či Pierce Brosnan a díky níž se z muzikálu stal doslova fenomén.

Vychutnejte si i vy plnými doušky pohodovou letní komedii, v níž se dvacetiletá Sophie snaží v den své svatby zjistit, kdo je její otec, a proto pozve všechny tři potenciální nápadníky z minulosti své matky na malebný řecký ostrůvek. Hudební scéna se s vámi roztančí v divokém rytmu legendárních hitů, jako je *Super Trouper*, *Dancing Queen* či *Money, Money, Money*. Přijďte se i vy odreagovat a vyřadit společně se všemi složkami našeho divadelního souboru, který pro vás v každé repríze hraje, zpívá a tančí s obrovským nasazením a až odzbrojujícím nábojem. Jak zaznělo v jedné z mnoha pochvalných recenzí: „*Městské divadlo a Mamma Mia! jsou pro sebe prostě stvořené!*“

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová nebo Markéta Sedláčková nebo Ivana Vaňková, Dagmar Křížová nebo Barbora Remišová nebo Petra Šimberová, Martin Havelka nebo Igor Ondříček nebo Viktor Skála a další.

Zdenek Merta, Stanislav Moša

RÁJ fantasy muzikál

„*Muzikál postavený na neotřelé hudbě a dynamické choreografii, „Strhující, rytmické skladby, „Silně výrazový zpěv, dynamický taneční projev, rituály, „Taneční vystoupení zapůsobí svoji živočišností, dynamikou, nespoutaností...“* Takové nálepky si vysloužil nejnovější brněnský muzikál autorů Stanislava Moši a Zdenka Merty. Ústředním mottom inscenace je nádherná myšlenka, že až se jednou na Zemi objeví bytosti z vesmíru, stane se dorozumivacím prostředkem hudba...“

Hlavní lidskou postavou příběhu, který se odehrává čtyřicet let poté, co na naší Zemi došlo k záhadné katastrofě a lidstvo se ve svém vývoji ocitlo celá staletí zpět, je Ruden, zestárlý muž, kdysi brilantní klavírní virtuóz, který se potkává s chlapcem, jenž v troskách města náhodou objeví funkční klavír. Chlapec Malej se do onoho záhadného nástroje zamiluje a s nadšením i s velkou Rudenovou pomocí se jej v průběhu svého dospívání naučí ovládat. Ale není mezi mladými sám, kdo svůj talent zúročí v umění, jež nás lidi od nepaměti fascinuje. Kromě hudby je Malej uhranut také krásou a uměním mladé tanečnice Oré. Jejich láska je však ve světě zničeném robo-

ty a čím dál víc ovládaném mimozemskou civilizací téměř nemožná...

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Lukáš Janota nebo Kristian Pekar, Kristýna Daňhelová nebo Viktória Matušová, Ladislav Kolář nebo Stanislav Slovák, Zora Jandová nebo Ivana Vaňková a další.

**Miloš Urban,
Stanislav Slovák, Jan Šotkovský**

SANTINIHO JAZYK

mysteriózní thriller

Román Miloše Urbana vstoupil poprvé na divadelní jeviště!

Spisovatel Miloš Urban je nepochybně jednou z nejvýraznějších postav české porevoluční literatury. Čtenáři milován, kritiky ctěn, jeho knihy jsou překládány do cizích jazyků, natáčejí se podle nich televizní inscenace a filmy. A přesto se právě Městské divadlo Brno stalo prvním českým divadlem, které získalo práva na dramatisaci jedné z Urbanových próz!

Santiniho jazyk vypráví mysteriózní příběh, který velmi umným způsobem propojuje thriller s mystikou. Reklamní „kreativec“ Martin Urmann dostane ve své firmě nečekaný úkol: objevit univerzální větu, reklamní slogan, který by fungoval za všech okolností a dokázal prodávat cokoli. Urmann se pod vlivem setkání s tajemnou dívkou, která čte v metru knihu o světcích, hvězdách a kostelích, chytí myšlenku, že tuto větu lze najít jako zašifrovaný vzkaz v geniálních stavbách barokního architekta Jana Blažejze Santiniho. Netuší ovšem, že jeho pátrání po tomto textovém univerzu bude lemováno bizarními vraždami, tajuplnými vzkazy z minulosti i prazvláštní milostnou zápletkou.

Tajemnou atmosféru bravurně dokresluje dechberoucí projekce, které vás přenesou do Santiniho epochálních barokních staveb – do benediktinského kláštera v Rajhradě či poutního kostela na Zelené hoře u Žďáru nad Sázavou, ve kterých se Urmann zaplétá do znepokojivých událostí. Nebo je zapřičiňuje on sám? Už nejde jen o univerzální reklamní větu či tajuplnou dívku z metra, začíná jít o holý život...

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Dušan Vitázek, Petr Halberstadt, Kristýna Daňhelová, Jakub Uličník, Andrea Zelová a další.

Johann Nepomuk Nestroy

PRO NIC ZA NIC

klasická zápletková komedie

Pokud má středoevropský prostor nějakého komediálního klasika, je jím nepochybně Johann Nepomuk Nestroy. Jeho komedie jsou nabity mimořádnou divadelností, nápaditostí zápletek, umného snování všech komických omylů a nedorozumění a nebývale vytříbených dialogů, prošpikovaných proslulými nestroyovskými bonmoty.

Protagonisty Nestroyovy komedie *Pro nic za nic* jsou kočovní herci Artur a Piel. První z nich se dostává do milostných eskapád, které ho nutí k nejrůznějším převlekům a intrikám, druhý to vše ironicky komentuje. Základním paradoxem této komedie je skutečnost, že lásce ústřední milostné dvojice zde vlastně nic nestojí v cestě. Artur miluje slečnu Emu Bušovou, aniž ví, že Ema je schovankou jeho strýčka, továrníka Truchlant. A pan Truchlant se rozhodl, že Emu provdává právě za Artura. Artur se ovšem mylně domnívá, že Truchlant si chce Emu vzít sám, a tak začne plánovat její únos. Závěrečným sdělením komedie je tedy konstatování, že všechen tento mumraj se vlastně odehrál pro nic za nic. Vy však stejný pocit z představení rozhodně mít nebudete. Ba naopak, příznivci chytré zábavy v nostalgickém rakousko-uherském stylu se mají určitě nač těšit!

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: Jan Brožek, Aleš Slanina, Petr Štěpán, Barbora Goldmannová, Milan Němec, Eliška Skálová, Marco Salvadori a další.

Zní to jako sen

– v rámci jednoho nákupu získáte vstupenky na dlouhodobě beznadějně vyprodaná představení! K programové nabídce připočtete i pravidelné zaslání našeho měsíčníku Dokořán, ve kterém si přečtete nejzajímavější divadelní novinky a zajímavosti, stolní sezónní kalendář či pozvánky na zajímavé akce za zvýhodněné ceny. Být abonentem se prostě vyplatí!

UPOZORNĚNÍ

Vážení stávající předplatitelé, své Sezónní a Podvečerní abonmá si můžete obnovit pouze od 9. března do 9. dubna 2020. Poté budou vaše sedadla uvolněna do prodeje dalším zájemcům.

NAPSALI O NÁS

RÁJ

(...) Líbivou se stala třetí část muzikálového triptychu autorského tandemu Moša–Merta. (...) Varovný hlas mluví k nebezpečí, už zase pocíťovanému, že svět ovládnou roboti (...) nebo umělé bytosti řízené vyspělejšími, avšak krutými civilizacemi z jiných hvězd. (...) Žádné jiné divadlo se na konci druhého desetiletí 21. století nemůže psnit lepším, profesionálnějším muzikálovým

souborem se stálým přílivem talentů. (...) V *Ráji* se objevil nový, a pronikavý: Viktória Matušová bravurně zahrála, zazpívala a zatančila Oré, dívku, kterou hlavní hrdina, a samozřejmě zachránce lidstva, potká v dospělosti. Toho hraje přesvědčivě Lukáš Janota. Samozřejmě nechybí hvězdy: Zora Jandová, Ivana Vaňková, Markéta Sedláčková, Ladislav Kolář, Jakub Uličník... Hraje se v dokonalých kostýmech Andrey Kučerové. (...)

Jiří P. Kríž,
Xantypa, 2. 3. 2020

MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO PŘEDSTAVILO RÁJ (...)

Původní fantasy muzikál autorů Stanislava Moši a Zdenka Merty při premiéře 8. února sklídl aplaus diváků, zaujal příběhem, hudebním zpracováním i nasazením všech účinkujících. (...) Záměrem tvůrců je podnítit k zamyšlení nad lidským jedincem, společností a jejím stavem, možnými riziky. (...) Silně výrazový zpěv, dynamický taneční projev, rituály, mísící se projevy rezignace a odporu posléze nacházejí sjednocu-

KŘÍDLA 2019/2020

divácká anketa

Nejoblíbenější herec:

Nejoblíbenější herečka:

Nejvýraznější tvůrčí počin: (dramaturgie, scéna, kostýmy, hudba, choreografie, rekvizity, masky, plakát atd.)

Nejoblíbenější inscenace:

Václav Havel / **Žebrácká opera**

Benny Andersson, Björn Ulvaeus, Catherine Johnson / **Mamma Mia!**

Miloš Urban, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský / **Santiniho jazyk**

Johann Nepomuk Nestroy / **Pro nic za nic**

Zdenek Merta, Stanislav Moša / **Ráj**

John Milton, Dodo Gombár / **Ztracený ráj (zpráva o člověku)**

Luther Davis, Robert Wright, George Forrest, Maury Yeston / **Grand Hotel**

William Shakespeare / **Antonius a Kleopatra**

Robin Schenk, Petr Štěpán, Miroslav Ondra / **Devět křížů**

Božena Němcová, Petr Ulrych / **O statečném kováři**

u klavíru. Jeho protipól: dirigenta a bezcitného vykonavatele príkazů robota AM 111, pohybem i pěveckým přednesem perfektně „vystříhl“ Daniel Rymeš. V roli vědmy sugestivním pěveckým projevem oslovila Zora Jandová. Ladislav Kolář zaujal podáním *Nezvaného hosta*, písně v příběhu významné. (...) Opomenout nelze pěvecký výkon Viktorie Matušové. (...)

Jaroslav Štěpaník,
www.novinky.cz, 10. 2. 2020

POZORUHODNÁ DĚJEPRAVA

Městské divadlo Brno uvedlo dramaturgizaci epické básně Johna Miltona *Ztracený ráj* s podtitulem *Zpráva o člověku*. (...) Gombár našel ideální a funkční klíč. Před publikem ve své inscenaci rozbil nejen svět Miltonovy staré básně, místy ji vložil do prostředí dnešní divadelní zkoušky, jindy zase jazykem dneška vypráví a prodlužuje některá témata předlohy. (...) Naléhavě se ptá současníků, co oni považují za dnešní ráj, zda o něm vůbec přemýšlejí, zda jej žijí, nebo o něj už dávno ve svém nitru či představách přišli. Dělá to formou důmyslné a obrazivé montáže, v níž se

jičí i symbolické vyústění. *Rájem* jako finálním dílem volné trilogie uvedli autoři do života nosný muzikálový příběh s myšlenkou, zajímavým dějem, výbornou hudbou. Inscenaci připravil osvědčený realizační tým za režie autora libreta Stanislava Moší. Uznání náleží orchestru pod taktovkou D. Kalouska. Na scéně Ch. Weyerse ke zvýšení patřičné atmosféry přispěly projekce P. Hlouška, (...) zaujaly invenční kostýmy A. Kučerové. (...) Herci odvedli role s maximálním nasazením. Ústřední postavu výborně ztvárnil Lukáš Janota, náleží mu i potlesk za výkon

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíc! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zaslání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyeru Činoherní a Hudební scény či v pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v prosinci 2020 během slavnostního předávání cen. Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věčnou cenu. Proto prosím vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

.....

E-mail:

.....

Tel. číslo:

.....

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyeru Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB nejpozději do 30. 11. 2020. Děkujeme!

Městské divadlo Brno
Lidická 1863/16, 602 00 Brno
+420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

primárně neobdivuje krásu veršů a jejich vznešenému jazyku. Režie touží obrátit zrak obecnstva k intimní zpovědi o jeho vlastním selhání, pojetí hříchu, touze po blahobytu či rozlišování dobra a zla. (...) Zobrazuje vyhnání prvních lidí z ráje. (...) Eva tady ze zakázaného ovoce vaří marmeládu, kterou je zapovězeno ochutnat. Její svádění Satanem vtipně evokuje naše otročení moderním technologiím od internetu přes smartphony až po nakousnuté jablko jistě slavné americké počítačové firmy. Bůh je tady někdy i přehlížený senior na vozičku (a taky ředitel divadla), Uriel trochu unavený anděl (a trochu režisér tohoto představení) a archandělský tým Gabriela a Michaela tady hrají dvě sexy herečky v minišatech (které jindy jsou hašteřící se kolegyně). (...) Přiznaná paralela rajskeho dění s divadelním provozem je tady funkční, odlehčuje děj a umožňuje dělat režii kýžené úkroky k dnešku. (...) Zcela samostatnou kvalitu inscenace představuje kolektivní výkon, který je tady soudržný, kompaktní. (...) Svrženého d'ábla hraje Petr Štěpán nejen s prvoplánovým mefistofelstvem, ale také s jakousi uštěpačností, která vzlíná na závěr večera, když si dělá selfie s vyhnánými hříšníky i nebeskou tlupou. Štěpán je logickým a nosným těžištěm inscenace, kolem něhož rotují další hezké výkony. Jmenujme Jakuba Przebindu coby Belzeuba, Milana Němce jako nešťastného a nerespektovaného Uriela. Opravdu hezky strukturovaný

výkon nabízí Jan Brožek a Barbora Goldmannová jako Adam a Eva. (...)

Luboš Mareček,
Lidové noviny, 25. 2. 2020

ZPRÁVA O ODVAZE I VKUSU!

(...) Palcát intenzivní odvahy nejen dramaturgické aktuálně extaticky třímá Městské divadlo Brno, jež důležitou metu zdolalo historicky prvním domácím uvedením scénické adaptace Miltonova *Ztraceného ráje*. (...) Nejslavnější dílo proslulého barokního veršotepce se ocitlo v hledáčku jednoho z předních mystiků současného středoevropského divadla, režiséra a autora scénáře Doda Gombára, jenž je přibližuje dnešku coby veskrze současnou, jasnozřivě kreativní a formálně i ideově atraktivní tragikomickou disputaci nad věčností střetu idejí dobra a zla. Inscenace (...) je bujarou oslavou svobody, jevištní inteligence i svůdnosti. (...) Herecký ansámbl (...) rozpustile hýjí v záplavě jevištní imaginace i uměleckých impulzů. Kolektivní energie díla je nepřehlédnutelná a hbitě rozpouští bariéry mezi jevištěm a hledištěm. Vztahy mezi anděly, démony, bohy, alegorickými postavami i lidmi

jsou přehledné a tepou komplexními emocemi i humorem nezřídka sarkastickým. *Ztracený ráj* je darem především pro trio mužských aktérů, z nichž největší pozornost na sebe poutá Petr Štěpán. Jeho Satan je charakterem ryze současným – charismatickým sólistou i podzemním revoltérem a důstojným, přestože opakovaně selhávajícím, soupeřem Bohu. Zdánilivě samolibé hrátky s hlasem jsou zde v souladu s nonverbální stránkou postavy, jež poutavě implikuje nejen falešného hráče, ale i mnohokrát citově polámanou bytost. Hospodin je v interpretaci Zdeňka Juná-

ka čistou definicí potměšilé moudrosti stárnoucího stvořitele, jemuž poklidné spočívání značně komplikuje vědomí věci příštích i neutuchající touha k hrám. (...) Korunu krále večera si však přisvojil Milan Němec coby Uriel. Archanděl světla a moudrosti je v Gombárově paralele divadla a světa režisérem, tedy skutečným srdcem Ráje, i autorovým alter egem. Zdánlivou fádnot Urielova vzhledu kompenzuje vynikající úroveň jevištní mluvy, plastičnost ve spojování lidských atributů s andělskými, a především autenticita soucitu s lidským údělem. Zrod podstaty humanismu v reálném čase. (...) Brněnský *Ztracený ráj* je počinem, jenž nesmí být přehlédnut. (...) Naléhavě a aktuální formou v něm promlouvá odva- ha, krása, rozum i cit. Divadlo stvořené z lásky!

Petr KlariN Klár,

www.divadelni-noviny.cz, 2. 3. 2020

PRO SVOBODU NA ŽEBROTU

(...) Havlova adaptace *Žebrácké opery* z 18. století otevírá od září Činoherní scénu. (...) Burešové se daří motivovat herce, takže přirozeným způsobem kladou velký důraz na přesnost pronášených textových replik. (...) Macheath, šéf jedné z mafiánských organizací v podání Petra Štěpána, si podmaňuje obecenstvo i herecké kolegy a kolegyně svým šarmem a řečnickými vlastnostmi. Jeho obsazení však nebylo podmíněno pouze jeho charismatem a podmanivou vizáží, ale zejména bravurními rétorickými schopnostmi. (...) Všechny postavy mluví čistě spisovným jazykem, takže máte dojem, že snědly naučné slovníky a encyklopedie. To maximálně podtrhuje absurditu situace, protože sledujeme mafiány a prostitutky, kteří se tváří, jako kdyby pozřeli všechnu moudrost světa. (...)

Klára Tesařová,
Kult, říjen 2019

BRNĚNSKÁ MAMMA MIA! SE LÍBÍ VÍCE NEŽ FILM

Muzikál *Mamma Mia!* hraji na Hudební scéně Městského divadla Brno od soboty 19. října a budou hrát ještě dlouho soudě podle nadšených ohlasů diváků i odborné kritiky. (...) Muzikálové divadlo s takovým zázvěmím, jako máme v Brně, samozřejmě ví, že se tento kus bude líbit. (...) Předností muzikálu *Mamma Mia!* je celkem jednoduchý a přímočarý, přitom dost humorný i tro-

chu lechtivý příběh. Největším lákadlem jsou samozřejmě nesmrtelné hity dnes již neexistující švédské skupiny ABBA. (...) V osmi stěžejních rolích účinkovali na premiéře Alena Antalová, Radka Coufalová, Pavla Vitázková, Igor Ondříček, Tomáš Sagher, Alan Novotný, Dagmar Křížová a Jonáš Florián. Hráli, zpívali a tančili s obrovským nasazením, což platí i o company. Měl jsem pocit, že diváci nevnímají herečku, zpěvačku tu a onu, nýbrž zcela se vnořili do děje a do postavy matky a dcery Sophie, nemluvě o pánech i dalších herečkách, zpěvačkách, tanečnicích. (...) Aranžér a dirigent Daniel Kyzlink (...) dal dílu modernější zvuk. (...) Zdařilá je scéna Emila Konečného umocňovaná barevnými efekty, prostor velmi nápaditě využila choreografka Hana Kratochvilová. Ansámbl nechává „vyřádit“ v nádherné závěrečné scéně. Brněnská *Mamma Mia!* je na velmi vysoké úrovni umělecké i technické. (...)

(tr), www.brnozurnal.cz, 26. 10. 2019

ABBA V BRNĚ

Muzikál *Mamma Mia!* má v Městském divadle Brno velký divácký úspěch, je vyprodáno na dlouho dopředu, notoricky známé písně skupiny ABBA zkrátka lákají. (...) Divadlo se pokoušelo vyjednat, aby mohly písně zůstat v originále,

to bohužel licenční podmínky neumožňují. Držitelé autorských práv to vysvětlují, že chtějí, aby diváci slyšeli písně ve svém jazyce a dokonale tak porozuměli příběhu. (...) Velice povedená je scéna Emila Konečného, letní řecký ostrůvek umí vsugerovat zdařileji než londýnský originál. Povedly se i kostýmy Elišky Ondráčkové Lupačové. (...) Ivana Vaňková je vynikající Donnou, v jejím podání je Donna silnou ženou, o poznání méně ztřeštěnou, než bývá zvykem. Pěvecky se Vaňková rozjíždí postupně, aby nakonec oslnila ve stěžejní Donnině písni *The Winner Takes It All*. Velice zábavné jsou její společnice Rosie a Tanya v podání Lucie Bergerové a Johany Gazdikové. (...) Z trojlístku potenciálních otců jednoznačně vyčnívá Robert Jícha v roli Harryho, který se kromě komického talentu blýskne i jedním skvěle podaným pěveckým číslem. (...)

Lukáš Dubský,

www.i-divadlo.cz/blogy, 3. 1. 2020

ZDENEK MERTA: NESMRTELNOST SKLADATELŮ VYTVÁŘÍ DAV...

Na jevišti Hudební scény se připravuje třetí díl hudební trilogie *Ráj*. Skladatele Zdenka Merty jsme se zeptali, jak se cítí před uvedením závěrečné části. (...)

Jste přítomný na zkouškách? Dolad'ujete ještě po hudební stránce?

Sluší se, abych ve svém (téměř) domácím působišti byl přítomen co nejvíce, navíc je to zajímavé. Samozřejmě se vše dolad'uje na poslední chvíli a jistá míra stresu k tomu patří, ale ta atmosféra vzniku něčeho nového je unikátní, každému bych to přál zažít. (...)

Měl jste rámcově jasno o všech třech částech, nebo vznikaly postupně?

Části jsou formálně i obsahově poměrně odlišné. Žádná postava neprochází všemi díly, důležitá jsou ta témata charakterizovaná názvy, která jsme si od Danteho vypůjčili. S odstupem si myslím, že způsob vyprávění všech tří příběhů má společný, lehce surrealistický nádech.

Nemáte obavy, že jako skladatele vás někdy nahradí umělá inteligence?

Nepovažuji umělou inteligenci za nebezpečí, jak to vnímají mnozí jiní. Nedomnívám se, že by lidský duch mohl být nahrazen něčím syntetickým, něčím, co si sám vymyslel – mimochodem přes-

ně o tomhle je náš *Ráj*. Možná důvěřuji velmi nedokonalému člověku zbytečně moc a příliš naivně, ale takhle to cítím. (...)

Vy sám představujete skladatele i hudebníka velmi geniálního, s širokým hudebním vzděláním. Bavilo by vás podílet se na hudební výuce umělé inteligence?

Nebavilo, nevěřím v tvůrčí potenci robotů. (...) Určitě budou vznikat melodie na základě biliónů kombinací nápadů největších talentů naší historie, ale já se domnívám, že hudba jsou především emoce a ty mají jiné zdroje než jedničky a nuly. (...)

Předpokládám, že už komponujete další nové skladby, připravujete své brněnské talk show, chystáte další crossoverové projekty... Nebo se mýlím?

Já toho určitě chci ještě hodně udělat. Myslím, že je dobré mít něco „rozepsaného“. (...) Věřím v teorii chaosu, nejdůležitějším faktorem je štěstí. Někteří lidé si myslí, že je nastrojeno tak nějak za zásluhy, ale já o tom mám své pochybnosti. Je určitě dobré být připraven, ale je taky dobré vědět, že místo štěstí může přijít smůla.

Josef Meszáros,
www.scena.cz, 27. 1. 2020

Milí diváci, sice se nemůžeme potkat osobně, ale v pondělí 13. dubna se můžeme propojit alespoň přes televizní obrazovky. Česká televize uvede záznam naší inscenace *Lakomec*. Uvelebme se ve svých křeslech a nechme se okouzlit hereckým uměním Boleslava Polívky, Aleny Antalové, Zdeňka Junáka, Kristiana Pekara, Andrey Zelové, Jiřího Macha, Dagmar Křížové, Michala Istenika, Josefa Juráska, Jana Mazáka, Jakuba Uličníka, Alana Novotného a Patrika Bořeckého.

Milí diváci, rozhodli jsme se pro vás pravidelně uvádět na našem youtube kanálu záznamy starších a autorských inscenací. Informace o jejich vysílání najdete pravidelně na našem webu a sociálních sítích. Snad vám tak alespoň na chvíli zpříjemníme těžké období bez přímých divadelních zážitků.

PARTNEŘI DIVADLA

OKNO STYL
Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna

system
SW HW

BUSINESS CENTRE
VIDEŇSKÁ

ZSD

JSC BRNO s.r.o.

PS BRNO

Carmen Flora
květinářství a aranžmá

PSK GROUP
DYNAMICKÁ STAVEBNÍ SPOLEČNOST

**ZOO
BRNO**

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

SNP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

REALMEDIA

B

DOKOŘÁN DUBEN 2020 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

254. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 18. 3. 2019

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

foto: Tino Kratochvil

Nepropásněte prodej abonmá!

Svá stálá místa si můžete zajistit i jako zcela noví předplatitelé! Také pro vás máme totiž připraveny hned dva typy předplatného – **Sezónní abonmá** a **Předplatné pro pěkné podvečery!** Se Sezónním abonmá vám neunikne žádná z nových premiér, kterou pro vás v průběhu divadelní sezóny 2020/2021 připravíme. V rámci Předplatného pro pěkné podvečery vás pak čekají dva muzikálové a dva činoherní tituly, jež patří k těm nejvyhledávanějším. Pro následující divadelní sezónu to budou inscenace *Mamma Mia!*, *Ráj*, *Santiniho jazyk* a *Pro nic za nic*. Předplatné můžete zakoupit online na webových stránkách www.mdb.cz či telefonicky v komerčním oddělení divadla (telefon: +420 533 316 352, po–pá: 10.00–14.00).

Již od 9. dubna 2020!

CONYA
cz

NECHTE NADĚ
NECHTE NADĚ

John Milton
Dodo Gombár

Ztracený ráj

(Zpráva o člověku)

režie: Dodo Gombár

PREMIÉRY NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

15. A 16. ÚNORA 2020